

PAPETU

Ja li han penjada

«El señor Maura consultó con el señor Moret la conveniencia del fusilamiento de Ferrer. El señor Moret se mostró contrario al indulto».

(Els diaris conservadors).

Aviam com se treurà'l mort de sobre.

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA,
DEBILITAT DEL COR Y DEPRESSIÓ DEL SISTEMA NERVIÓS, EL

VI VITAL AMARGOS

PODERÓS REPARADOR Y ESTIMULANT DE LES FORCES FÍSQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en força, y l'anèmia en riquesa de sang. El gran abatiment, la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VI VITAL AMARGOS.—Farmacia del senyor Amargós, Plassa de Santa Agna, 9.—Ademés se ven en les principals farmacies, drogueries y centres d'especialitat farmacèutiques del mon.

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ
DE MÁQUINES Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria para les Arts Gràfiques

FRANCISCO MARINÉ

Bonavista, 7. - GRÀCIA

Polvos DERMOSÁN

Preparats per el Dr. TAYA

De maravillós resultat en la curació de tota classe d'irritacions a la pell

Se ven en DROGUERÍES, PERFUMERÍES y FARMACIES

E. BLY TALLER DE FOTOGRAVAT
Barbará, 35, principal

Imprempta

J. HORTA

Litografia

Méndez Núñez, 3 y 5

Llibres Ratllats

✻ BARCELONA ✻

EL PAPITU s'imprimeix ab

TINTA NEGRA DE SECANT EXTRA RÁPID N.º 5275

DE LES

Fábricas de Colors OTTO BAER, RADEBEUL-DRESDEN

Dipòsit General per Espanya y Portugal:

CARLES GIRARDI, Carrer Universitat, 41.-Barcelona

Máquinas, Materials y demás Útiles per Imprempta, Litografia, Enquadernació y Fábricas de Capses de Cartó
Representant Exclusiu de les Máquinas Tipogràfiques "PLANETA" y "PLANETA-FIXIA"
de la "DRESDNER SCNELLPRESSEN-FABRIK, COSWIG (Sajonia)

Les Máquinas "PLANETA" son una verdadera joia per l'impressor

N. Escande

Instalacions Eléctriques

de totes classes

Treballs garantits

Rambla Canaletes, 13, 1.ª - Telefon 1764

REDACCIÓ: Pelayo, 38
ADMINISTRACIÓ: Rambla de les Flors, 14, pral.
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre Ptes. 2
ESTRANGER 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

El teatre d'en Rusiñol

El Redemptor d'en Rusiñol, ha estat crucificat. Haventhi redemptor tenia de crucificar-se an algú y li ha tocat an en Rusiñol. Què voleu ferhi? En Rusiñol transcendent ens fa més por que un fondo d'en Cullaré. Sort de que estem previnguts, y a cada estrena d'un drama seu, tendenciós, simbòlic o *neurastènic*, fem cap al teatre convènsuts de que anem a sentir molta filosofia de diari, y que'l símbol, la tendència, o la *neurastenia*, no l'hem de veure per en lloc o bé deplorablement tergiversada. Perque en Rusiñol, apren psicologia y filosofia al cafè, tot rient, que es la més agradable manera d'apendre en aquest mon, y quan fa transcendentalismes ho consulta a un amic, y si li diu que sí, que allò es gros, apal, cap a *Romea* o al *Principal* y a certificar l'obra, pera que en Martínez Sierra, no estigui ni una hora sense traduir coses d'en Rusiñol.

En el nostre concepte, en Rusiñol, no ha escrit més que tres coses que valguin la pena: *L'home de l'orga*, *Els focs florals de Camprosa* y *L'Alegria que passa*. Totes les altres obres am pretensions, de aquelles que tenen sociologia, o son una equivocació o una xerrameca sense substancia. Am *Llibertat* va voler satirisar als falsos apòstols de la democràcia y qui va resultar satirizada va esser la víctima d'aquells apòstols. En *L'Heroe*, un drama que alguns sostenen que es una cosa grossa, per la senzilla rahó de que hi ha molt poca gent que ho hagi vist, se va proposar ridiculisar a l'exèrcit, y el qui va sortir escarnit y fuetat va esser el pobre soldat, la carn de canó, que va tornar de les colonies febroso y morta de gana. Tots els drames d'en Rusiñol son iguals. Varíen el nom, l'ofici, les singularitats del personatge principal, però en el fons tots iguals. Doncs en tots, el que sur malament es aquell que en Rusiñol volia glorificar. No tingueu por que després de veure'l teatre d'en Rusiñol ningú se fiqui a místic, ni a poeta, ni a soldat, ni a redemptor. Y si

això d'esser mare, no tinguéssim un agradable pròlec, ni mares voldrien esser les espectadores d'en Rusiñol.

L'Alegria que passa, es una bella obra. Tal volta, serà l'única que quedarà d'en Rusiñol. ¡Que n'ha fet creixer de caballeres modernistes y de cansons y sospirs per tota mena de Zaires! Quan erem petits allò va esser pera nosaltres, genis de quinze anys, un argument contra'ls pares y els catedràtics y els mofetes y els pràctics y els panxuts y tota la fauna que no creia que en Rusiñol fos un deu y els «quatre gats» una catedral. Y bé, l'alegria que passa son uns titiriteros

que roben criatures y claven cada pallissa a la pobre Zaira que, es clar, tothom pensa que aquella mena d'alegria ja té ordres de passar ben depressa, perque Deu ens en guard que tingui l'ocurrencia de dèturarse a casa. Fins el símbol de la mandra de la nyonya, el posa en el repicar del mall sobre'l ferro roent! En el poble no hi havia altre soroll, altre vida que'l mall? Doncs el mall, seria la música de l'ensopiment, d'aquell fer non-non de tota la vila.

Tot li surt així an en Rusiñol, perque no vol estudiar, perque no més llegeix que lo que escriu y's creu que are se poden fer drames com en temps den Zorrilla, en Zapata y en Frederic Soler. Si pera escriure *El Redemptor*, hagués llegit a Marc Aureli, an en Falp y Plana, a Santa Joana de Chantal,

an en Kropatkin, el Kempis, el Llibre de Job, a Bondareff y an en Surinyac Senties, no hauria fet parlar al Redemptor com an en Bonafulla.

En Rusiñol es un gran humorista y no pas un filosof. Per què doncs té de fer de Valentí y Camp en el teatre y si precisament té de portar an els Valentí y Camps de l'escena y ferlos bellugar com putxinellis? Ja sabem que en Rusiñol en això de la cultura es un excèptic y que a les intellectuals les portaria una temporadeta a Sant Boi y als sabis de Vilatrística, pera que no destorbessin a ningú, però, la veritat ne fa un grà massa. Perque'l volem, perque es un home *charmant*, perque té més talent y més ingeni que'ls que'l neguen, li aconsellem que's deixi de drames y melodrames,

—Cent cinquanta mil kilòmetres per hora aquest cometa de Halley: Què't sembla?

—¡Lo que som en aquest mon!

que llensi la filosofia a la pipa y se la fumi. Una gatada, pot valer més que una tragedia. Y d'això no s'en té de donar vergonya. Homes més grans que en Rusiñol y que's que fan el PAPITU, han escrit gatades. Comptem: Aristòfanes, Shakespeare, Molière, Lope de Vega... Però en Rusiñol que s'en riu dels sabis, are ho vol esser ell també y estudia per sociòleg. Y es clar, el tenim de deixar pel Septembre y fins en Grau Delgado fa brometa. Vaja, que això dona rabia. De Graus Delgados y fins grassos, n'hi ha un futsam, però de Rusiñols, no hi pot haver més que un, sino fa melodrames.

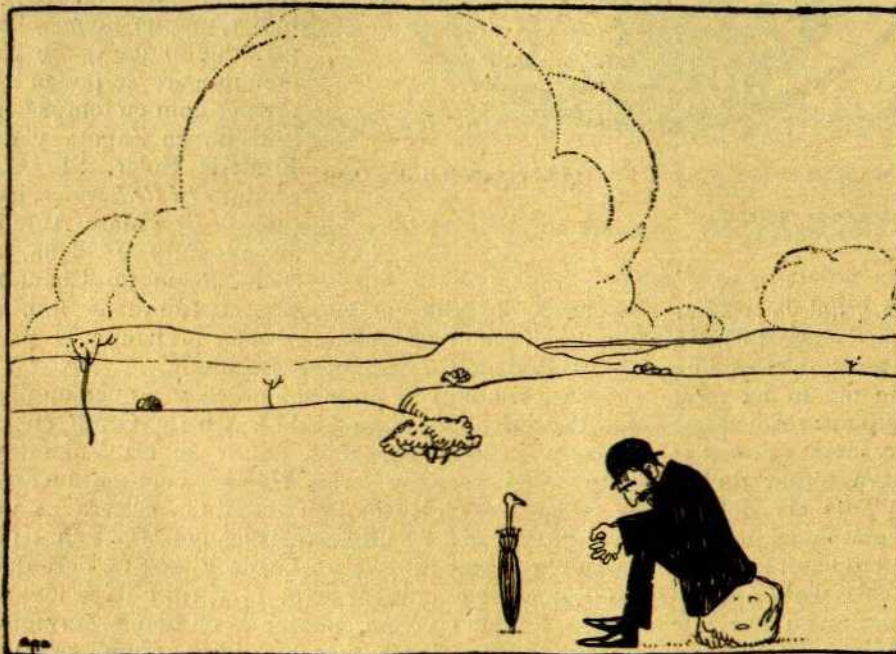
En Pic de la Mirandola

D'oradors pintorescs ja'n tenen ja'ls lerrouxistes. En això y en vots, no hi hà ningú que's hi fassi la contra, però entre'ls oradors am prestigi, am càrrec públic, no hi hà ningú que li passi la mà per la cara an el senyor Pic. En Valentí y ell, son les dues columnes d'Hèrcules de l'oratoria lerrouxista, no més que an en Valentí les frases li surten més recargolades y menos fresques, sense aquella expontaneitat den Pic. Per això, alguns li diuen en Pic de la Mirandola, y ell, com que no sab de que va, ho agraeix molt.

Volent contribuir a la gloria que d'orador té en Pic per tot arreu—no cal recordar més que l'èxit que va obtenir quan a la Diputació, va parlar contra l'aixecament de la suspensió de garantíes—li reproduim unes quantes frases, de les quals en Cullaré lamentarà no haverne sigut l'autor.

«¡Ah! Esos desalmados patronos no tienen bastante con chupar la sangre de sus obreros; no están satisfechos con enriquecerse á costa del proletariado; de-

El partit regionalista espanyol.

SALOMÉ AL LICEU

—¡Ja ho veu, Sr. Carreras quin escandol, com se coneix que governen els lliberals.

sean más aún: ¡quieren que los trabajadores vayan *nudos* por las calles». (Mitin de propaganda).

«Nosotros vamos al Ayuntamiento para poner en práctica algo positivo. Nosotros vamos al Ayuntamiento para realizar una gran obra. Nosotros vamos al Ayuntamiento para... para vengar el desastre de Cavite». (Mitin de propaganda electoral quan va presentarse per regidor).

«He escoltat am gran delectació el magnífic discurs del nostre company; son parlament m'ha semblat tant bell y harmónios com una melodia de Miquel Angel». (Discurs a la Diputació, en resposta a un altre den Gubern).

«Crec que amb els meus sòlits arguments, he desvanescut al senyor Sostres». (Altre discurs a la Diputació).

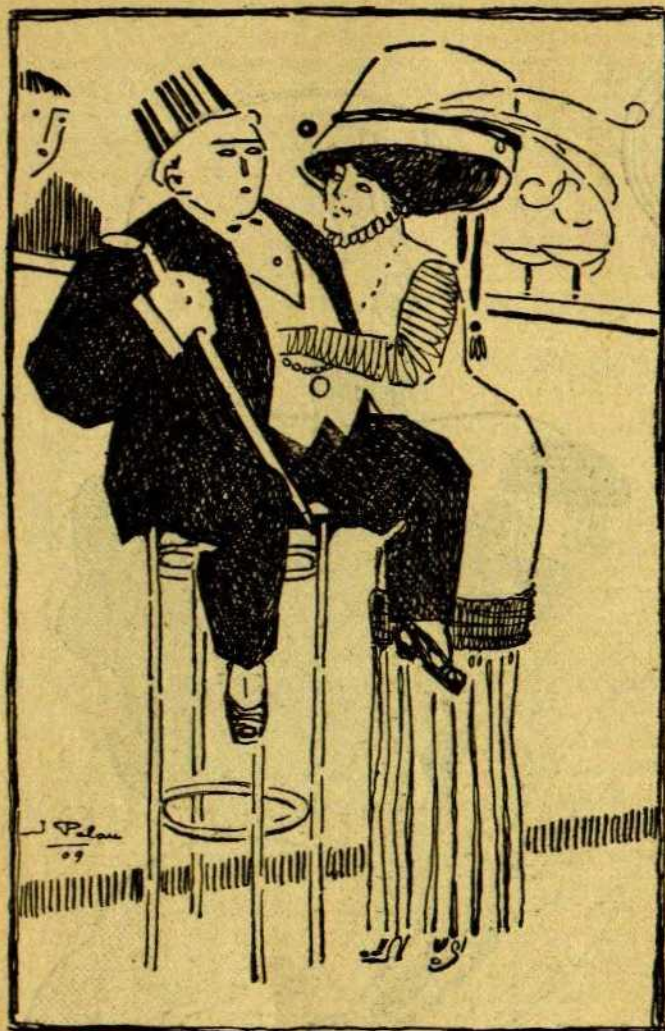
«No es menester saber el diptongo de Newton para comprender...»

Això del diptongo de Newton, ho va dir també l'altre dia en una visita, l'auditor de guerra senyor Setmenat. Uns amics que hi eren, ens ho van *dinsho*, com diu un caracterisat nacionalista.

*L'Arribada
del
Carnestoltes*

—Què tal, comte?
—Mira, valg passant.
—Que'm podries passar cinquanta duros mensuals, doncs?

La Pageda

Uni

La Pageda, avui com avui, y a Barcelona, encara es la que's fa valer més. Ella jo ho diu: Jo de guapa guapa, lo que s'en diu guapa, no ho soc, però tinc lo que val més que la guapesa: tinc tracte.

Y es veritat, la Pageda té tracte, sab tractar y això qu'ella no s'amaga pas de dir que com a estimarse, més s'estima els diners que'ls homes, però la seva manera de tractar, siguem francs, val més que totes les estimacions. Y després, que fa bé d'estimarse més els diners que'ls homes, perquè ben mirat amb els diners pot satisfer moltes necessitats y amb els homes—entre nosaltres sigui dit—només ne pot satisfer una y encara.

Dori

De diners ne té, perquè això sí, s'ha sapigut entendre, però no té les finques que molts li fan; la Pageda sab que a la seva edat els diners ja donen més en

joies qu'en finques. Y per això una gran part de la seva fortuna la té en joies.

Teri

Es clar qu'ella no s'ha fet en quatre dies, y també ha passat la seva. Ja sabem qu'una posició com la qu'ella ocupa avui a Barcelona no's té aixís com aixís: al qui hi arriba no se li pot dir mal profit te fassi. A la Pageda, com a tots els qui arriben a tenir un nom, no'ls hi falten mals de cap avans no arriben allí ont son. El primer obstacle que troven es la familia. A casa la Pageda, no ho volien de cap manera que fos lo qu'ella volia ser; y ves qui els hi havia de dir que la veurien allí ont es are. Per això no's pot aconsellar que'ls pares contrariïn la vocació dels fills.

Cuteri

Tots els qui l'han tractada una mica s'hi han volgut casar, perquè això sí que ho té l'Emilia: se fa estimar, però es clar, ella no s'ha volgut casar mai; a Barcelona y fora de Barcelona hi hà home que hauria donat tota la seva fortuna perquè la Pageda l'hagués estimat. Y francament, ferse estimar per una dona com ella, casi bé es impossible, no per rès, sinó perquè tenir de comensar a fer l'amor conseguint lo que precisament se busca quan se fa l'amor a una dona de sa casa, no es manera gaire bona de tenir de comensar.

Mata

La Pageda, com totes les que son filles del Hospi-talet y demés pobles d'arrop de Barcelona, té una mitja rialla que li corre entre carn y pell, sense arribar mai a flor de llavi qu'es lo que fa que més de quatre hi perdin l'enteniment.

Es una mitja rialla que'ls llavis del parroquià se n'hi van, y se n'hi van—am perdó sigui dit—com les mans dels nens al reflexe d'un mirall corrent per la paret; d'aquell reflexe que'ls nens ne diuen la rateta. La mitja rialla de la Pageda, si hem de ser francs, es talment una rateta.

Laveri

Ben mirat l'Emilia de defectes no'n té, però es clar que totes les dones com ella per més am compte que hi vagin sempre poden tenir un descuit y agafar qualsevol cosa y encomanarla qu'es lo pitjor.

Es allò que's diu; però fet y fet en aquestes qüestions, certes coses encare hi escauen, perquè contat y debatut, un perill aixís entre un home y una dona que no's porten cap afecte sembla qu'en aquell moment els hi pugui fer sentir poca o molta voluntat, per allò de poguer patir d'una mateixa malaltia.

Biri

A Barcelona son molts els que critiquen a la Pageda qu'hagi costat les fortunes qu'ha costat, però es que no la coneixen, perquè encare que sigui veritat qu'ella ha fet fer aquests cops de cap, també es veritat que si aixís com ho ha de menester no ho hagués de menester y tingué una fortuna, ella seria la primera de gastarsela amb els qu'are se li gasten. A Barcelona, com a tot arreu, la llei de les compensacions, exigeix que la dona que se sab fer seva la fortuna dels altres, ha de comensar, si es com ha de ser, per ser capassa de gastarse la seva amb els altres.

Birong

De segur que'ls que la critiquen voldrien que la Pagesa, fos lo que s'en diu una dòna capritxosa, perque, es clar, saben que tal com es are, sense diners, no hi ha rès a fer.

Còntals bé que tots hi son.

La Pagesa, serà tot lo que's vulgui, però no sabem que ningú'n tingui rès que dir. Al contrari, els que la coneixen no tenen prou boca per alabarla y les moltes persones virtuoses que s'hi han fet no s'amaguen de dir que l'Emilia, en amor y demés passions, ha conseguit la fredor—la impossibilitat—diguemho aixís, qu'ells, les persones virtuoses, aconsellen a tothom y desitjen per sí mateixos.

ARPOL

Del Madrid "Alfons XIII"

Els apuros del poeta

A les sis de la tarde van dirli al poeta català y cortisanesc:

—El Rei, vol que vostè vagi a la vetllada d'aquesta nit, pera llegir vostè mateix els versos.

Plè d'emoció, el poeta va contestar al misatjer:

—Jo bé voldria complaure al senyor Rei però... estic mal de roba negra.

—Vetaquí un conflicte—va dir el misatjer—però encara hi ha temps pera resoldrel. Anèm a un magatzem de robes fetes y procurarem guarnirvos de la millor manera possible. Un juglar, per malament que vagi, sempre fa goig.

El poeta es grassonet. A l'Aguila tenen fracs fets per gent primeta, cambrers de café y coristes de teatre. El poeta va provàrsels tots y ni per casualitat va trovarne un que li servís pera sortir del pas.

—Potser que anessiu a veuros amb en Mendoza.

—També es més magre que jo—deia plè de condol el poeta.

Però en Díaz de Mendoza té un guardarrobes esplèndit, y després de regirarlo de dalt a baix van trovar un trajo que amb una mica de bona voluntat feia el fet.

—Procureu no fer gaires gestos perque podrieu veuros amb un compromís—van aconsellar al poeta.

Al entrar al palau ja va notar el trovaire que les calses li apretaven d'una manera alarmant. «Decididament, no podré seure en tota la nit» va pensar.

Després de llegida la cansó del juglar y de com-

DEL COMETA

—Me penso que si xoquessim, el cometa sortiria perdent.

—Y perquè?

—Perque amb el personal que corre, fins se ficarien trossos a la butxaca.

parar al Rei amb el Sol y a la seva familia am les estrelletes del cel, el poeta va correspondre als aplaudiments de la cort, am reverencies que feien cruxir d'una manera alarmant les costures dels seus pantalons. Però els cortisans son gent mal intencionada. La veu de que'l poeta portava roba enmatllevada y de les engunies que passava per por de que se li estripessin les calses, havia corregut pels salons.

Una infanta, molt de la brometa, va volguer divertir-se amb el neguit del pobre juglar.

—Hágame V. un favor... Siéntese á mi lado. Quiero que hablemos de literatura...

El poeta suava sang.

—¡No me obligue S. A. á sentarme!... De pie estoy mucho mejor...

Y l'infanta insistia:

—¡Siéntese, hágame el favor!

Y ell, no poguent més, va mormurar tot avergonyit:

—¡Señora, me es imposible, estoy enfermo!...

L'infanta va riure. Rigueren tots els cortisans, ensenyant unes blanques dents de ratolins, que sentia en les seves carns el pobre juglar de les calses estretes!

L'estreno de "Salomé," al Liceu!

Astròlegs en competència

IXÍ com en èpoques de persecució, cada periòdic té un director de palla, en èpoques d'aparicions celestials, cada diari té un astròleg amb ullera propia. ¡Y quina florida d'astròlegs, Mare de Deu! En Comas y Solá a *La Vanguardia*, en Dionís Puig a *La Veu*, en Corominas a *La Publicidad*, després d'haver fet de tot, fa d'astrònam, y en *El Poble*, am l'auxili dels diaris francesos y d'un redactor que's diu Noguer y Cometa, també fan pessigolles sota la cua als estels y parlen de la formació del cometa am tanta seguretat com de la formació de l'esquerra.

En Calvet y Pascual, s'ens revela desde *La Veu*, com un astròleg aficionat de primera magnitud, però topa am la més glacial indiferència del públic. Ell ve predica, dient que veu coses extraordinaries amb el seu lente de 160 y que'n veurà més amb el seu telescopi de 120 però ningú s'ho creu. Fins el senyor Patxot y Jubert, un altre astròleg d'afició li esmena la plana, y parla de que també té'l seu lente y el seu telescopi.

Si volen que'l públic se'ls cregui, no tindran més remei que ensenyar les ulleres.

Pornografia catòlica

El Diario de Lérida, es un periòdic catòlic, que defensa la castetat y la puresa de costums. Però això de la castetat, no ho predica més als homes, perque en un article titulat *La esterilidad de las vacas*, defensa els idilis de la rassa bovina, amb una fè y un entusiasme digne de la fè y l'entusiasme que senten per la religió cristiana.

Estem conformes amb el *Diario de Lérida* en que això de les vaques esterils es un escàndol que's té d'acabar.

«Se señala—diu *El Diario*—el caso de un toro nacido el 14 de Noviembre de 1907, que desde el 15 de Enero á 22 de Abril de 1909 había cubierto 121 vacas».

Així, així s'acabarà aviat l'esterilitat de les vaques, però'l mateix diari adverteix desseguida que:

«causa que influye en la esterilidad de las vacas, es el uso de toros demasiado jóvenes que se agotan pronto».

¡Quina joventut! Ni'ls toros serveixen pera rés. Sort que *El Diario*, ha trovat la manera de que això vagi bé y de que aquesta joventut pugui aprofitarse y sigui feconda, constructiva, com la de La Lliga. Es aquesta la manera:

«Un profesor alemán analiza con implacable pormenor la influencia del modo y de lugar en que se verifica la fecundación, recomendando desde luego que se realice al aire libre y no en lugar cerrado, pues cuanto mayor sea la espontaneidad del acto en relación con la naturaleza, resulta más eficaz».

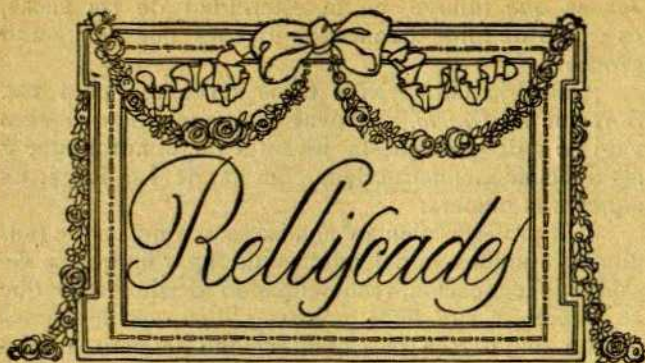
No tenim rés que dir. L'aire lliure es poètic y fa grec. El nostre municipi, deuría organisar concursos contra l'esterilitat de les vaques en la secció marítima del Parc, que deu anar molt bé pera aquests concursos. Y si fes pagar entrada, tindria un plè.

DEL COMETA

—Sab que fan corre, senyora Gertrudis? que ja no hi haurà Deu.

—Y bé alabat sia Deu! Si no n'hi ha més, serà perquè Deu ho vol.

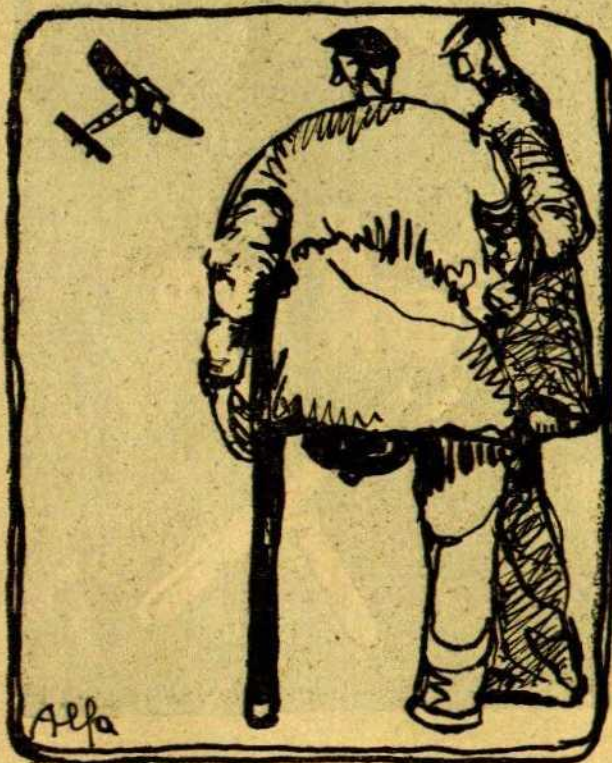
Parla *La Publicidad* de l'estrena del «Chantacler»:
«...creemos interesante preocuparnos, si esta es la vez primera que los poetas utilizan el órgano de los animales para decir sus cosas á la humanidad».

Sigui o no sigui la primera vegada, trovem que si'ls poetes fan això que'ls acumula *La Publicidad*, serien bastant bruts.

Copiem de *La Veu* aquest fragment de prosa selecta, deguda al estre den Dionís Puig:

«*Temps probable.*—*El servey telegràfic és deficient pels temporals regnants y manquen casi tots els telegrames del extranger y per això suposo que demà les pluies seràn generals en tota Espanya.*»

El Diluvio, mai encerta un nom extranger en els seus telegrames. L'altre dia portava aquest:

—Això dels aeroplans acabarà ab una nova crisi: la de la industria de les croses y dels carretons de manetes.

«*Londres.*—Hasta las seis y media se tenían los siguientes datos de las elecciones: Unionistas, 120; liberales, 250.

Gains.—Unionistas, 120; liberales, 19».

Vostès se pensen desseguida que *Gains* es un poble de la lliure Anglaterra y *gains* no significa altra cosa que ganancies y en aquest cas, els llocs guanyats per liberals y conservadors en relació a les eleccions anteriors. Lo que dirà en Moraguetes: «Quines *gains* de ficar els peus a l'històrica galleda!»

Gazetilles

No pot negarse que'ns anem *civilisant*.

L'edifici que tou Convent de les Mínimes, adquirit després per l'Ajuntament, convertit per l'Ossorio en *Casal dels trinxeraires*, ha acabat per ser un quartet de Guardia Civil.

Brindem aqueix nou triomf de la *Civilitat* als apòstols de l'Esquerra.

El senyor Baldiri del carrer del Carme n'està ben content. Ens ho deia prou fa dos dies:

—Això es un petit Palau de Justicia. Tant aviat hi veu *criminalistes* com *civilistes*.

Fa una pila d'anys que'l Govern francès consigna un grapat de mils francs en els Pressupostos pera *adobar el canapè del Governador de Madagascar*.

Rès: qüestió del clima.

Que té d'estrany que en un país tant calent se moguin les anques am més facilitat que a Europa?

Qui pogués ser Governador de Madagascar!

Què diràn are'ls *científics* enfront les inundacions de París?

A veïem si haurem de donar la raó al senyor Cunillera que un jorn ens deia:

—Diuen els sabis Llobateres, que'ls arbres fan ploure. Jo no he observat mai que ploqués més vegades a la Rambla que al carrer de la Boqueria.

Segons diu *El Noticiero* ha sigut nomenat President honorari del primer Congrés espanyol internacional anti-tuberculós S. M. el Rei d'Espanya.

Ho trobem molt encertat, perque tenim entès qu'es un dels primers entusiastes de la lluita contra la tuberculosi.

Un diari de la nit procura tranquilisar als seus llegidors, als qui suposa astorats am motiu de l'aparició

de la estrella am cua, fentlosi reflexions serioses com aquestes:

«Nos moriremos cuando Dios quiera. Se acabará el mundo cuando se deba acabar».

Després d'unes afirmacions tant *afirmatives* ja poden llençar l'aigua naf y l'aigua del Carme, que'l nostre *Don Blas* ha fet el *punto redondo*.

Ademés el mateix profeta, ens dona un altre trago de cordial amb el següent paragraf:

«El espectáculo de la destrucción no es grato al Señor, infinitamente bueno é infinitamente justo. Dios es creador, no es destructor».

Veiam, veiam, si de mica en mica arribaràn a donarnos entenent de que'l Diluvi universal, la destrucció de Sodoma, el colgament de Pompeia y Herculano, els terratrèmols de la Martinica, de Messina y California, l'enfonzament de l'«Atlàntida» y del «Reina Regente» y altres *fets vandàlics* per l'istil, son deguts a la Masoneria, a l'Escola Moderna, a les prèdiques den Lerroux y a l'esquerra catalana.

Aquesta setmana no hi han *potins*. Dispensin... En Baseda, que's pensava que sortiria una conversa que va tenir en un palc del Liceu y que fins va anar a veure a un diputat perà que'ns vingués a trovar, respirarà. En cambi, preparèm una grossa sorpresa an els lerrouxistes. Oh, no rès! Uns amors y unes carabasses.

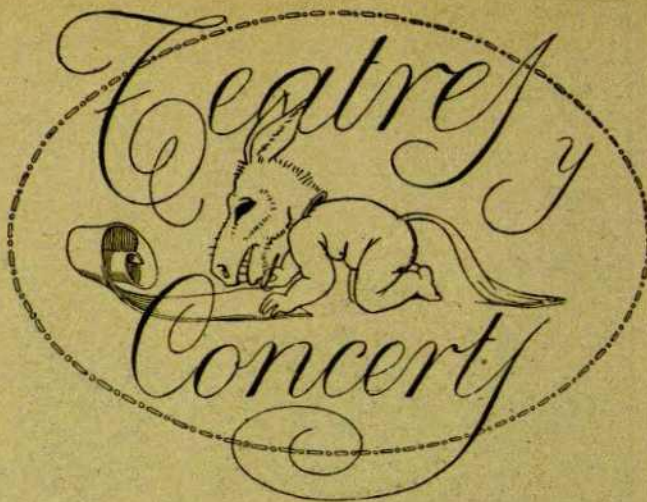
L'home del dia amb això dels cometes: En Comas y Solà.

Si estiguessim en dies d'eleccions, el presentarien diputat.

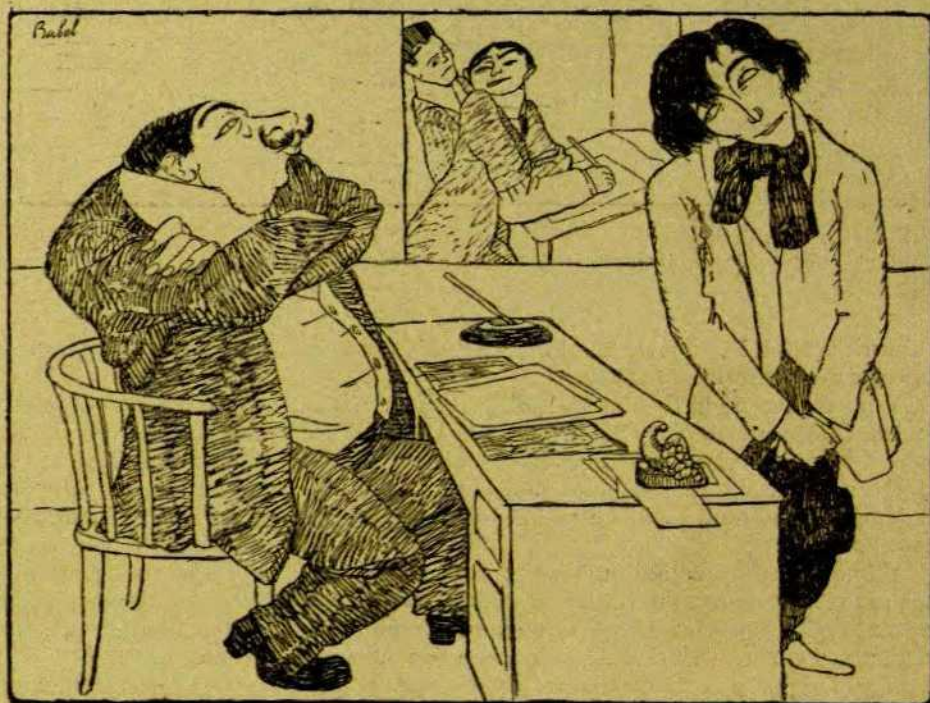
Ja no's fa *Terra Bassa* y ho sentim sincerament per l'Aldabert, però estem amb un ai al cor, perque sembla que *Terra Bassa* es una mena de cometa teatral que no fa més que anunciar tragèdies. A Messina, la varen estrenar quatre dies avans del terratrèmol y en un altre teatre que la representaven s'hi va calar foc. Rès, que ni an en Cambó, li passen més desgracies.

L'Aldabert, en nom den Guimerà va cedir els drets de representació de Messina, a les víctimes. Unes vint pesetes, segons el Dr. Benet R. Barrios.

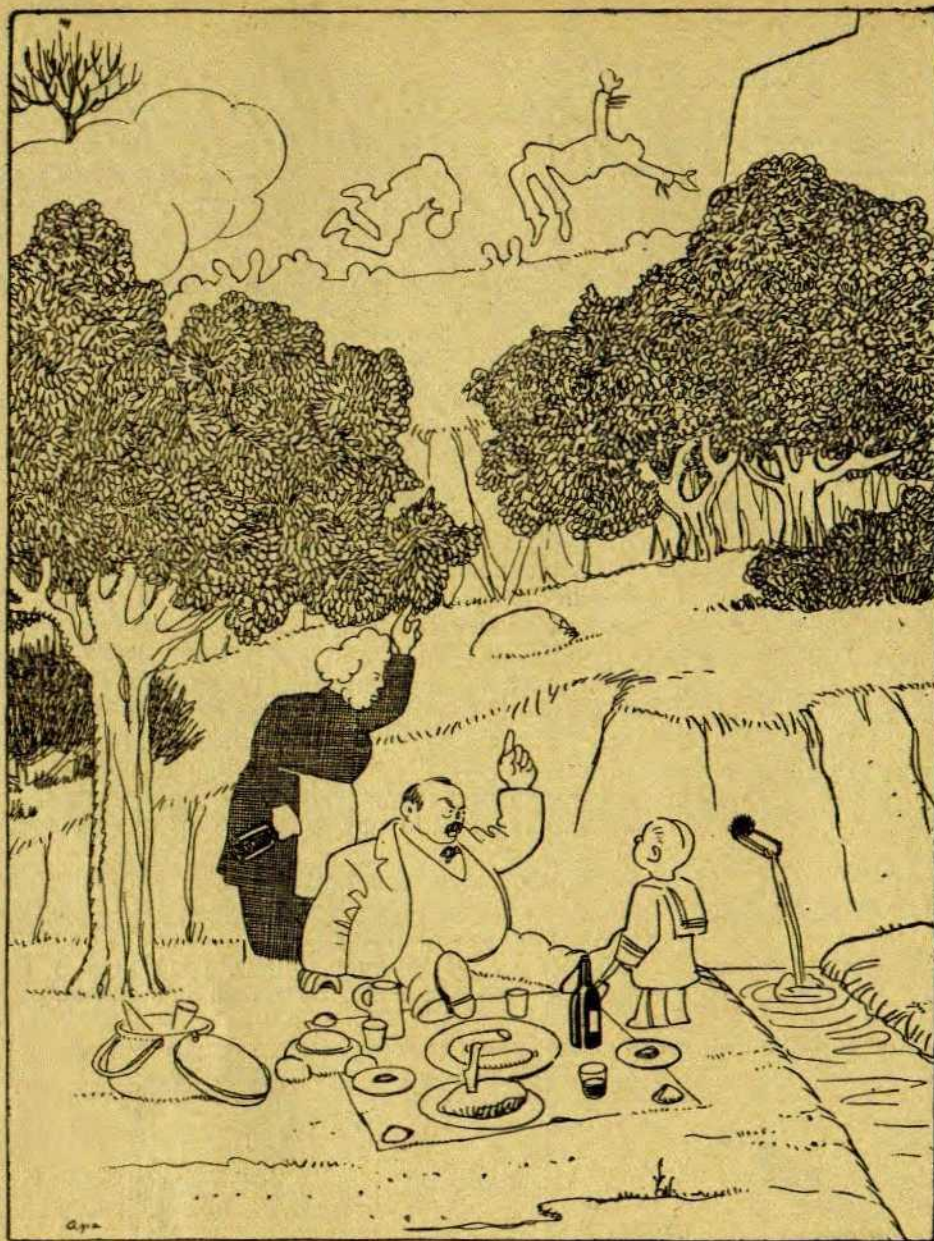

Principal.—«El Redemptor». Amb aquets llibres de Filosofia, que ha editat en Sempere y que venen nous a pesseta y vells a mitja, el públic s'ha acostumat a les afirmacions societaries y a les definicions demoladores. Això fa, que si bé quan l'Iglesies en «Els Concients», feia aixecar un personatge de puntetes y clamar: La caritat no es virtut, es justicia! produïa un cert efecte, avui al sentir algún espetec d'aquets, el públic d'abaix diu: vaja, vaja, vaja. y el de dalt: de crostó o de barra, lo que volem es pà y si pot ser sucut.

Be, doncs es una llàstima qu'en Rusiñol qu'es tant de la broma, s'hagi prè en serio això d'aquesta filosofia de pesseta quan es nova, perque «El Redemptor» hauria pogut ser molt còmic per lo ridícol, y are agafantho d'aquet modo, de ridícol ja'n queda, però

—Aquesta si qu'es bona. Soc l'únic *amateur* que li compro quadros y després d'aquesta proba de deferencia encare gosa a cobram'ho?

ELS ENCARRILATS

—Sents, Papitu? No'n vulguis ser mai de republicà: tots els criminals acaben aixís.

d'aburrit també. No fa riure ni plorar. Sembla un curs superior de la *Escuela Moderna*.

Y no parlem de la Rosina. Jal Jal Jal Quan parla de les Germanes de la Caritat, sembla D. Teodoro Baró. Què n'han vist pocs d'Hospitals, senyor Rusiñol. Ni vostè, ni la Rosina, ni aquell set-ciències de Redemptor, que no li explica a sa filla que corren pessetes falses.

Y lo que deia una amiga nostra: Si vostè, sense més ni més, m'allarga un bitllet de cent pessetes, la veritat, creuré que les seves intencions no son prou cristianes. Però si jo vinc y li explico que tinc el pare al llit y el germà a la Model (amb aquets temps que correm.....) y que jo estic desvagada, si vostè's treu el bitllet y me l'allarga, ho entendre desseguida y li diré:

possible am Wagner.

En temps del Mestre Cuyàs, al cel sigui, autor de la «Fattuchiera», deien que Bellini era millor que Rossini, al temps den Gayarre deien que Meyerbeer era millor que Bellini, al temps den Goula deien que Verdi era millor que Meyerbeer, en temps den Morera, — qu'are es a Amèrica— deien que Wagner era millor que Verdi, y tenien rahó, y avui en dia sembla que hi hauria ganes de dir que Strauss es millor que Wagner. Vostès mateixos, nosaltres fem constar l'opinió del mestre Beidler qu'es la que fins avui creiem més encertada.

De l'interpretació no s'en pot dir mal. El tenor Mariani es el més interessat dels intèrpretes; es d'aquells artistes que sempre *estàn en escena*, d'aquells que

Deu-li pac o bé que visqui molts anys. Depèn de la religiositat.

Tenia raó la senyoreta en nostre pobre concepte; y vet aquí com queda ridícula la gran escena del segon acte.

Si la gent que's fan simpàtics, son els que diuen que'ls altres son uns ximplets!

Els actors varen fer mal d'amoinarshi. En Borràs, encare que va violentar el tipu el primer dia, després ha procurat treure el partit que pot d'aquell Tolstoi rovellat. Y la Xirgu, tot hi anar carregada amb aquella gran creu, fa tot lo que pot.

Que vagi millor al Romea.

TAINÉ

Liceu.—Els cuadros de l'Anglada, exposats l'any passat a can Parés, la casa qu'en Gaudí fa per la senyora de D. Pere Milà y la «Salomé» del Strauss, son del mateix gènere, però en confiança sigui dit, els cuadros de l'Anglada y la casa de la senyora Milà no son tan ignocents com la «Salomé»: la «Salomé» es perversa y avui ja tothom sab que no hi ha res tan ignocent com la perversitat.

L'instrumentació de la «Salomé» es, també en confiança sigui dit, lo millor que coneixem en instrumentació. El mateix Beidler, gendre de Wagner, regoneix que l'orquestra del seu sogre, no sona tan bé com la del Strauss, però es clar també regoneix que Strauss no té comparació

subratllen les paraules del actor que parla. En la «Salomé» el tenor Mariani té a bé subratllar la dansa de la Bellincioni; no'ns cansaríem mai de veurel, es de lo més grotesc que s'ha vist al Liceu. Aixís com hi ha gent que sempre ne tenen una per dir, en Mariani, en escena, sempre ne té una per dir.

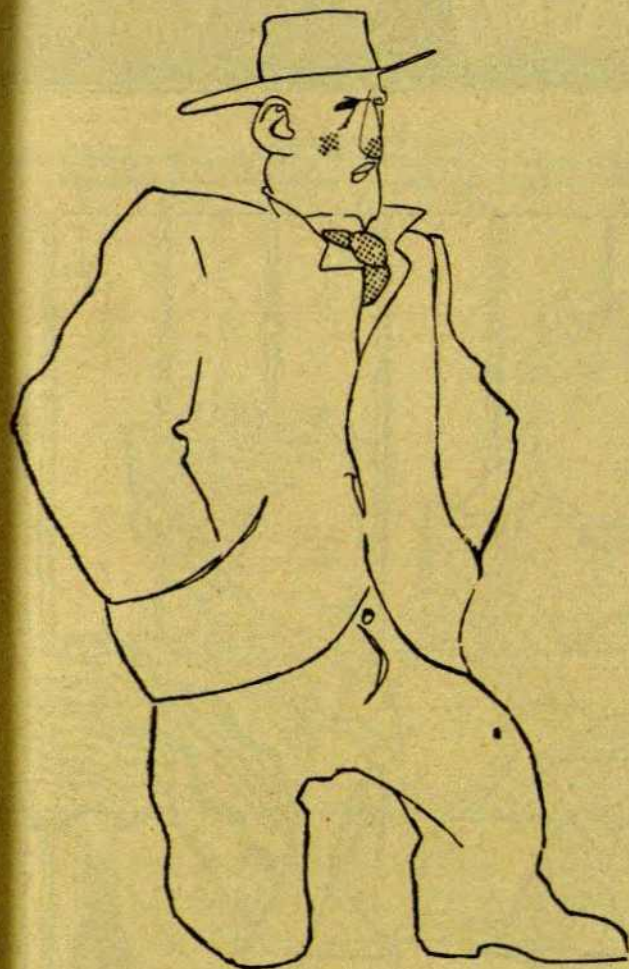
De la senyora Bellincioni, els nostres pares en fan grans elogis, nosaltres els joves encare no la coneixíem, però ja coneixíem l'escola de que's val per representar, es una escola que s'usaba quan nosaltres comensavem a anar am la família, al teatre els diumenges a la tarde. Dintre de l'escola ho fa bé.

L'orquestra admirable: felicitè a l'orquestra. El mestre Beidler admirable: felicitè al mestre Beidler.

Felicitè an en Bernis, encare que no li poguè dir admirable, en Bernis com tothom sab, fa d'empresari a ull, si t'encerto t'endevino; am la mateixa ilusió posa la «Terra bassa» que la «Salomé». Posa les obres com aquell que posa a la rifa. Es lo que deia una cèlebre artista lírica:

—En Bernis, es cego com l'amor.

Això es una bona condició per ser empresari, un empresari no ha de coneixer les obres, però si que ha de coneixer el temps y sobre tot el públic. Si en Bernis conegués el públic no diria com ens deia air vespre, al parlar de que la gent no omplia el teatre:

—Me sembla que si aquest fret continua se divertiran aquets del concurs de luges.

—Vol que'ls hi digui la veritat? ja no sé lo que volen els públics d'avui en día.

Nosaltres li dirèm am quatre paraules: *el públic vol que li donguin, però això si, molt anunciades y molt proclamades les obres escrites segons l'última moda.* Si ell anunciés la «Salomé» com anuncia y proclama a certs Titarrufos o altres espectacles de carn italiana, potser el Liceu seria plè cada nit. Es un concell d'amic y que li donèm perque ha vingut am la conversa.

La gran C

OTHOM que puja per l'escala decasa del senyor Cambó, al trovarse a la porta del *leader* constructiu veu que rodó, suggestiu y terminant, s'hi llegeix el seu nom en la placa: CAMBÓ. Cambó a seques, sense l'advocat ni rès, perque com avans això de l'advocat ho posava en català, are potser se trovaria amb algun compromís y ho ha suprimit.

Tots els que pugen per aquella escala, s'aturen devant d'aquell cognom de tant gloriós llinatge. Els polítics sobre tot si son de l'esquerra somriuen, els clients s'omplen d'orgull, el *sereno* se con mou, el vigilant abaixa'ls ulls, l'escombriaire, qu'es lerrouxista, llegeix y renega, el forner passa y vota en contra, el porter se treu la gorra devant de la placa. Un de l'Unió Catalanista que viu al quint pis y que quan l'Associació escolar, ja's va barallar amb en Cambó, diu qu'allò no té nom. Trovèm que té rahó.

Nosaltres confièm en que la gloria den Cambó, creixerà encare més y que conforme la seva gloria aumenti anirà disminuint el seu cognom. En Napoleón, ho va fer aixís: En Napoleón, amb una *N*, ne va tenir prou perales seves banderes, el seu mantell imperial y la «vajilla». Al costat de la *N*, volaren les abelles napoleòniques. En Cambó posarà, temps a venir, en la seva placa, en les seves targetes y en la marca de les seves camises, una *C* grossa, única, qu'alguna ànima pueril se pensarà que vol dir Catalunya y els mals pensats quansevol altre cosa.

Correspondencia

Miutac, El dibuix es d'aquells que tots hem fet a estudi. No li citem defectes, perque's cansaria vostè y nosaltres.—*Rivera*, Nosaltres diríem binocles o bé ulleres de teatre. Dir bessons de teatre, no es rès més que una altre tontería regionalista.—*Kiku*, No están malament els potins, però mosseguen massa y en lloc de riure farien plorar. Enviïn uns altres.—*Zopaz*, Molt bé, molt bé. Està fent oposicions a una plassa de redactor.

Impremta de Joaquim Horta.—Barcelona

Imprès am Tinta Negra n.º 5975 de las Farbenfabriken Otto Baer. Radebeul.

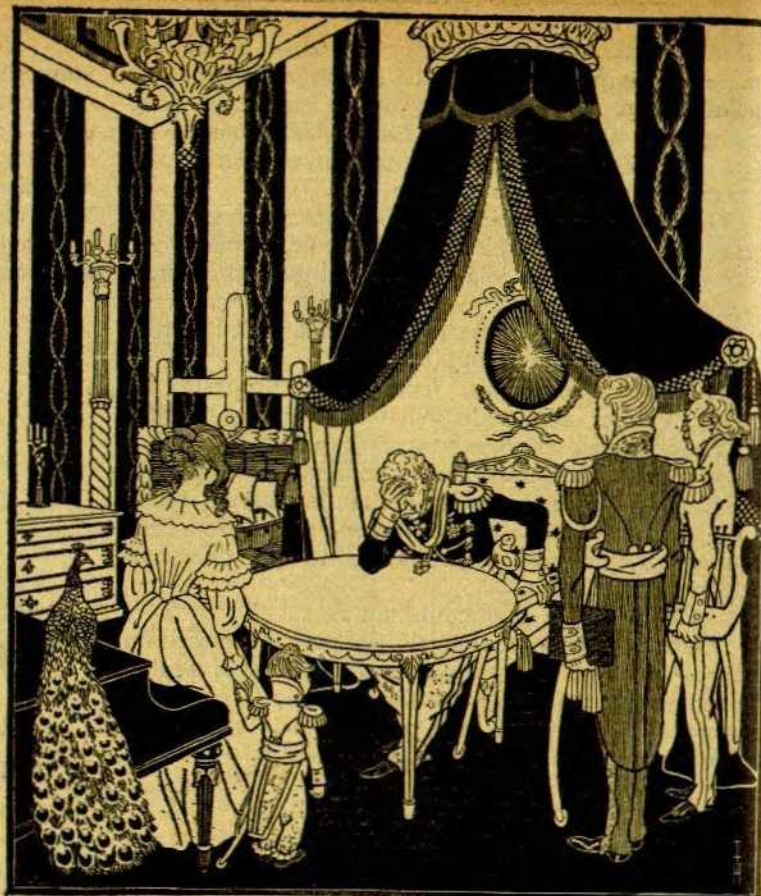
L'HUMOR ESTRANGER

ALEMANYA

TOMÁS TEODOR HEINE

Heine, per Gulbransson

(Caricatura alusiva al Kaiser)

—El poble no's pensa lo difícil qu'es regir una nació. Cada dia'nous mal de caps pera saber lo que s'ha de fer, si pintar, esclure poesies, compondre música o resoldre la qüestió social.

ENTRE PRIMCESES:

—La qüestió dels criats està avui molt malament. Aquest any ja hem hagut de despatxar onze ministres.

ÚNICA CASA QUE DONA

COLLS Y PUNYS

PER TOTA LA VIDA (*)

per **6, 9, 12 y 15**
pessetes els més superiors

Preus incompatibles en la Corbateria, Camisería y Genres de punt

REGALOS: comprant per valor de 25 ptes. una cigarrera.
" " " " 50 " " cartera de pell.
" " " " 100 " " un rellotje extra plà.

(*) S'enten per tota la vida que la casa, sols pagant el planxar, li donarà colls y punys per tota la vida, sens haberne de comprar mai més.

PASTILLES

MORELLÓ

Molassín

Aliment concentrat.
El millor y més higiènic pera caballs, mules, bous, tocinos, ovelles, cabres, gallines, cunills, etc.

Dipòsit exclusiu pera Catalunya: Manco, 39.-BARCELONA

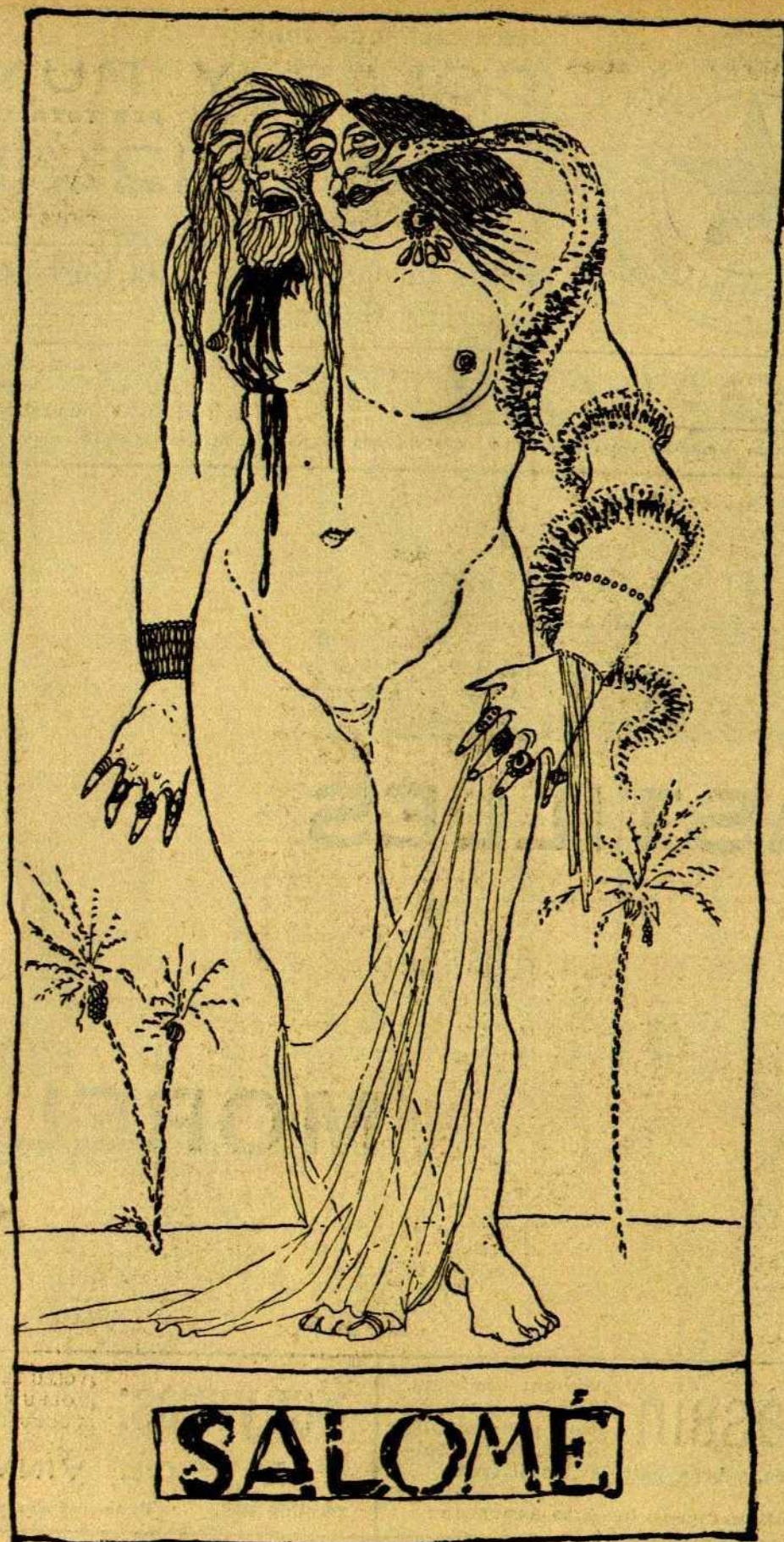
Senyores:

¿VOLEU RECONSTITUIR VOS?
¿VOLEU REJUVENIR VOS?
¿VOLEU ESSER MARES?

MATROL VINYALS

PREU: 8 PTS.

Demaneu prospectes E. Flors, 4.

SALOMÉ